Een treurige, doch waarachtige geschiedenis, voorgevallen te Diest, in Braband. In het jaar 1825

bron
Een treurige, doch waarachtige geschiedenis, voorgevallen te Diest, in Braband. In het jaar 1825.
Z.p., 1825

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_tre002treu01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

Een Treurige, doch Waarachtige Geschiedenis, Voorgevallen te *Diest*, in *Braband. In het jaar* 1825.

Op een Aangename Wys:

1,

Vrienden hoord dit Lied.
't Geen in Braband is geschied.
In een kleine Stad,
Diest genaamd: dat men bevat,
Is een zaak gebeurd, die men nog betreurd:
Snode gierigheid, had den wissen val bereid,
Van een brave Arbeidsman,
Die dit onheil overkwam.

2.

Deze brave man, die had in den echtenstand,
By zyn waarde Vrouw,
In den Echte Huwlykstrouw,
Een zeer talryk Kroost,
't geen hun hart vertroost,
Zelfs Acht in 't getal,
Maar wat droeviglyk geval,

Wyl de onverzienbre Dood,
Aan zyn Vrouw de Oogen sloot.

3.

Door veel tegenspoed,
Raakt hy spoedig door zyn goed,
En door armoe groot,
In een bittere Hongersnood.
Zyne kinderen teer, weenden even zeer,
In deez' droeve staat,
Hunnen Vader van hun gaat,
Hy ging treurig van gemoed,
Naar een zekere Molenaar toe.

4.

Ach! zegt hy ontroerd,
Hooge nood my tot uw voerd,
Spys myn hongerig Kroost:
Ach! verleen my deze troost,
geef m' een schepel Rog, 't is geen snood bedrog
Of verschaft myn werk,
Want ik ben gezond en sterk,
Ik wil de zwaarste Arrebeid
Doen, met groote lust en vlyt.

5.

Maar deez' Molenaar,
Was een overgroot Barbaar,
En hy weigerd hem,
't Geen hy vraagd met zo veel klem,
Ja hy scheld deez' Man, die hy helpen kan,
Voor een Luiaard uit.
Schoon hy zyn geval ontsluit,
Doch droefgeestig heen moet gaan,
Met den grootsten druk belaan.

6.

Treurig aangedaan,
Loost deez' Man een stille traan,
Zyn wanhopig hart,
Voeld een duldeloose smart,
Ja zyn droeve staat, die hem nederslaat,
Raad hem in die stand,
Zig te maken ras van kant,
Doch door 't denken aan zyn ziel.
Hy zig zelven noch weerhiel.

7.

Maar wat droevig kruis,
Toen hy weder kwam in huis,

Zyn rampzalig Kroost.

Zyn thans zonder hulp en troost,
Vragen hem om Brood,
Twee vond hy reeds dood,
't Tedere Vaderhart,
Kromp thans op van groote smart,
Wanhoop die hem overviel,
Folterd zyn bedroefde ziel.

8.

Met een droef getreur,
Schryft hy buiten op zyn deur:
‘O N Z E M O L E N A A R ,
BRAGT MYN ZIEL IN DIT GEVAAR.’
En door wanhoop groot,
Zog hy nu den Dood.
Maakt gezwind een Strop;
En hy Hangt zig zelven op.
En zyn Ziel stapt onbereid,
Over in de Eeuwigheid.

9.

Toen den dag kwam aan,
Kwam een Boere Knecht gegaan.
om den Molenaar, een zak Rog te brengen daar,
En hy zag terstond, wat geschreven stond,
Op des Landmans Huis,
Doch hy maakte geen gedruis,
Maar verteld den Molenaar,
Het geen voor hem nog duister waar.

10.

Straks kreeg hy berouw,
En des Molenaars brave Vrouw.
Wist nog nergens van,
Doch verzeld van haaren Man,
En van Spys voorzien; wil zy hulpe bien,
Doch het was te laat,
Daar zy na dit Huis toe gaat,
Om aan hun die Armoed leid,
Te tonen haar weldadigheid.

11.

Vol van schrik belaan;
Zien zy zaam dit schouwspel aan,
En deez' brave Vrouw.
Was steeds aan de deugd getrouw,
En zegt aan haar man, gy zyt schuld hier van
Uw Barbaars gemoed,
Schuldig aan 't onnozel bloed,

Oorzaak dat dit Huisgezin,
Deeze Rampspoed ondervind.

12

vol van hartewee, namen zy de kindren mee
Om hun met fatzoen, als hun eigen op te voên
Maar de Molenaar, voeld zyn hart zo zwaar
En vol naberouw, om de rede van zyn vrouw
'Want hy heeft geen rust nog duur,
't Leven zelfs valt hem te zuur.

13.

Slechts de stille Nacht.
Had hy angstig doorgebragt,
En verlaat zyn Bed,
Daar geen slaap zyn Oog bezet,
Gaat van zugten moe, na zyn Molen toe,
En daar het naberouw,
Zyn Consientie bragt in 't naauw,
Hangt hy eindelyk aan een Strop,
Dadelyk zich zelven op.

14.

In den Morgenstond,
Zynen Knecht hem Hangen vond;
Melden 't aan zyn Vrouw,
Die steeds weent van druk en rouw.
En het Heilig Recht, die zy 't heeft gezegt
Deed de Lyken zaam,
Spoediglyk ter Aarde gaan,
Want digt by het Galgeveld,
Hebben zy hun Graf gesteld.

15.

De uitspraak hield noch meer,
Want de Kinderen jong en teer,
Moesten opgevoed,
Worden uit des Molenaars goed,
Doch dit arme kroost. missen nu den troost,
En hun Ouders zorg,
Maar Gods goedheid bleef hun borg,
Zo ziet men het kwaad beloond,
En het goede steeds bekroond.

16

Dit gedugt geval, steeds een ieder leren zal
d' Onmedogendheid,
voelt alom zyn straf bereid;
Welgegoede Liën; laat uw weldaad zien,
En versmaad toch niet,

d' Armoê en hun zielsverdriet;
Maar dat uw weldadigheid,
Uw van naberouw bevreid.